

een deel van de oorspronkelijke droom werd werkelijkheid toen de Fraters hun werk begonnen met de vorming van arme plattelandskinderen, die totaal verwaarloosd waren en een tekort hadden aan onderwijs en geloof.

Mensen leerden pater Marcellinus kennen als de man met een 'sterke geest en een zacht hart', met een bijzondere liefde voor de armen en kansarmen. Zijn voorbeeld en steun was Maria. Zijn motto: 'Alles voor Jezus door Maria'.

Vóór zijn dood in 1840 waren er al veel scholen van start gegaan en waren de Fraters Maristen in het leven geroepen als essentieel onderdeel van het Maristenproject, dat zich spoedig over de meeste continenten van de wereld zou verspreiden.

Marcellinus Champagnat werd op 18 april 1999 heilig verklaard.

De Missiezusters van de Sociëteit van Maria

Vier jaar na het martelaarschap van der heilige Petrus Chanel in 1841 op het eiland Futuna reisde een Franse leek naar het nabijgelegen Wallis in de Stille Oceaan. Haar naam was **Marie Françoise Perroton**.

Ze reageerde op een verzoek van vrouwen uit Oceanië om vrouwelijke missionarissen die met hen zouden kunnen werken in de pas nieuwe plaatselijke kerk.

Marie Françoise en haar metgezellen leefden in de eerste plaats als leken, en, als leden van de Derde Orde van Maria, vooral in dienst van vrouwen, aangezien het op de eilanden destijds onaanvaardbaar was dat de paters dit deden.

Die eerste leefgemeenschappen van vrouwen worden nu erkend als de groep die het begin is geweest van tak van de Missiezusters van de Sociëteit van Maria, die in 1931 werd goedgekeurd als religieuze congregatie.

Vanaf dit vroege begin in de Stille Oceaan verspreidden de SMSM-zusters (of Maristen Missiezusters zoals ze in

de volksmond worden genoemd) hun apostolische aanwezigheid naar vele andere landen over de hele wereld.

Ze verbonden én verbinden zich aan een leven in gemeenschap, gewijd aan zowel gebed als actieve betrokkenheid. Kenmerkend voor de SMSM was en is om te leven en te werken over de grenzen van culturen heen, en de geest van Maria aanwezig te doen zijn te midden van een wereld van vele volkeren.

Leken Maristen

De visie van pater Jean-Claude Colin was dat, onder bescherming van de Heilige Maagd, 'de hele wereld Marist zou zijn'. In de beginjaren richtte hij de Derde Orde van Maria op, volgens de toen heersende patronen van lekenverenigingen.

In de daaropvolgende tijden heeft elke Maristentak groepen leken aangetrokken die het Maristenleven en de Maristengeest delen, variërend van parochies of scholen, tot nationale en internationale groepen, maar allemaal verbonden door een gemeenschappelijke band van trouw aan de geest van Maria die haar Zoon geeft aan de wereld.

Zo is de Maristenfamilie compleet: een boom met vele takken.

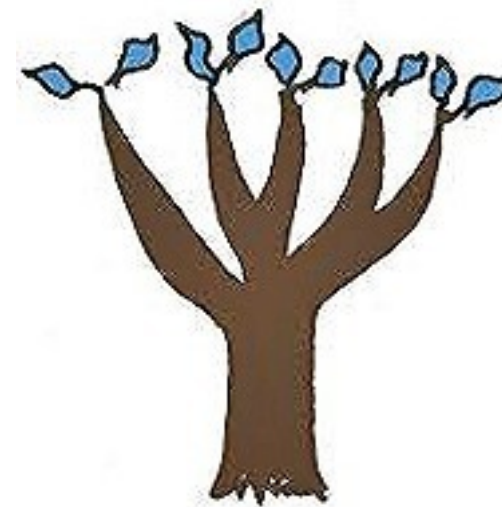
Ursula Betka's "Sedes Sapientiae" (Zeter van Wijsheid), voorstellende de vier Maristen Stichters.

(Aquinas College, North Adelaide, Australia.)

De Maristenfamilie

Een boom met veel takken

Hoe de Maristen begonnen....

Priesters, Zusters, Fraters,

Missiezusters

en Leken Maristen

De droom begint...

Het is het Frankrijk van na de Revolutie. Een handjevol seminaristen deelt met elkaar een droom: een nieuwe religieuze gemeenschap vormen onder de vlag van Maria. Ze zouden bekend staan als 'Maristen'.

Op de dag na de priesterwijdingen in de stad Lyon steken ze in de vroege ochtend van 23 juli 1816 de rivier de Saône over en klimmen naar het oude heiligdom van Onze-Lieve-Vrouw van Fourvière.

Dit was een plek, met uitzicht op de stad, waar mensen naartoe gingen om hun dromen in de handen van Maria te leggen. Trouw aan deze lange traditie gingen ook de aspirant Maristen daarheen en beloofden de Sociëteit van Maria te stichten.

In de jaren die volgden zou het project vorm krijgen waarbij Maristen over de hele wereld de droom van Fourvière gingen beleven, als takken van die ene boom: de Maristenfamilie.

De Paters Maristen

Een van de aspiranten was **Jean-Claude Colin**, tot priester gewijd op de dag vóór de Fourvière-beloofte.

Hij was een verlegen jongeman en zijn eerste benoeming was als assistent van zijn broer Pierre die pastoor was in de parochie van Cerdon, hoog in het Bugey-gebergte in het oosten van Frankrijk. Daar begon hij te schrijven aan wat later

de levensregel zou worden van de Sociëteit van Maria.

De omliggende gehuchten hadden veel geleden tijdens de Franse Revolutie met alle aanvallen op leven en geloof van de katholieken. Priesters waren uit hun parochies verdreven of waren ontmoedigd geraakt door de turbulentie van de jaren.

Pater Colin vroeg toestemming om een team Maristen-aspiranten samen te stellen. In 1824 stemde de bisschop uiteindelijk toe en gaf hij de nieuwe missionarissen opdracht het geloof in de dorpen van de Bugey te herstellen. Op 29 oktober sloot een andere Maristen-aspirant, pater Etienne Déclas, zich aan bij de gebroeders Colin in Cerdon en, zoals pater Pierre die

middag zou schrijven: 'Vandaag is de Sociëteit van Maria begonnen.'

Na enkele jaren werd pater Colin gevraagd om de leiding over te nemen van het bisschoppelijk college in Belley. De Maristen kwamen terecht in de wereld van het onderwijs. Hun werk werd al snel bekend vanwege hun uitstekende onderwijs en de karakteristieke manier waarop zij het pastoraat vorm gaven, met begrip voor de studenten.

In 1836, na het besluit om missionarissen te leveren voor de toen nog onbekende zuidwestelijke Stille Oceaan, werd de tak van Priesters en Broeders van de Sociëteit van Maria officieel goedgekeurd door Rome. Pater Colin werd gekozen tot de eerste algemene overste.

In de daaropvolgende jaren groeide de Sociëteit van Maria snel in aantal en kwam pater Colin naar voren als een sterke en bekwame leider, die reageerde op de oproep aan Maristen om scholen, seminaries en heiligdommen in heel Frankrijk te bemannen en om meer missionarissen naar de Stille Oceaan te sturen. Uiteindelijk zouden de Paters Maristen op elk continent van de wereld dienstbaar zijn.

Pater Colin trok zich in 1854 terug als leider en bleef het Maristenproject steunen tot aan zijn dood in 1875.

Jean-Claude Colin was de inspiratie voor een school van heiligen, waaronder Petrus Chanel, Julien Eymard, Marcellin Champagnat, John Vianney en anderen. Kort na zijn dood werd de zaak van zijn zaligverklaring geïntroduceerd, die de afgelopen jaren nieuw leven werd ingeblazen.

De Zusters Maristen

Niet lang na zijn aankomst in Cerdon nodigde pater Jean-Claude Colin twee jonge vrouwen uit om zich bij het Maristenproject aan te sluiten. Zijn broer Pierre was, toen hij pastoor van het dorp Coutouvre was, vooral onder de indruk van een van hen, **Jeanne-Marie Chavoine**. Jeanne-Marie, een persoon met een diep geloof en een grote

belangstelling voor het religieuze leven, bracht een goede vriendin mee, Marie Jotillon.

Op 8 september 1823 werd de eerste gemeenschap van Zusters Maristen officieel opgericht. Jeanne-Marie Chavoine werd de stichteres van een andere tak van de Maristenfamilie: de Zusters Maristen.

Het oorspronkelijke idee van Jean-Claude Colin was dat de Zusters een soort contemplatieve gebedssteun zouden worden voor het werk van de priesters die hij toen bijeenbracht.

Dit mocht niet zo zijn. Jeanne-Marie was een actievrouw met gevoel voor de noodzaak om de behoeftigen en verwaarloosden in deze arme delen van Frankrijk te bereiken.

Dankzij een diepe, persoonlijke spiritualiteit moedigde Jeanne-Marie haar zusters aan tot grote trouw aan het gebed, een waarlijk contemplatieve dimensie van hun geest.

Het duurde niet lang voordat de Zusters Maristen in Cerdon een apostolisch en actief onderdeel van de Maristendroom waren geworden. Ze zouden al snel buiten de grenzen van hun geboorteland Frankrijk groeien en zich naar vele delen van de wereld verspreiden.

De Fraters Maristen

Een andere aspirante in Fourvière was **Marcellinus Champagnat**, die zijn priesterambt begon in het kleine dorp Lavalla, dat gelegen was aan een steile vallei in het Pilat-gebergte, ten zuidwesten van Lyon.

Bij een bezoek aan een stervende jongen, was Pater Marcellinus diep geraakt door de onwetendheid van de jongen over God en daardoor zag hij eens te meer de noodzaak om een congregatie van broeders te stichten die zouden voorzien in deze behoefte aan onderwijs.

In januari 1817, slechts enkele maanden na de belofte van Fourvière, had hij een huis vlakbij de pastorie gehuurd, en daarin nam hij een ex-grenadier en een boerenzoon op en leidden hen op tot leraren.

Hij had de Fraters Maristen in het leven geroepen, en

